

[Jesper Simonsen.]

søgelse iværksættes. Begæring kan fremkomme fra hvem som helst. Der er ikke opstillet særlige Betingelser. Begæring kan altsaa fremkomme saavel fra private Borgere som fra Myndigheder, og jeg tror, at Udvalget vil faa Arbejdsstof nok, selv om det ikke længere har Adgang til paa paa eget Initiativ at optræde. — Endvidere er der i samme Paragraf indføjjet en Bestemmelse om, at anonyme Klager vil være at afvise.

I § 4 er 2det Stykke taget ud. 2det Stykke i Folketingets Affattelse gik ud paa, at i særlige Tilfælde, navnlig naar Prisaftalen ikke kunde antages at have tilføjjet den forbrugende Almenhed større Skade, eller naar den kun havde virket kortere Tid, kunde man i Stedet for at rejse Sag mod de paagældende indskrænke sig til at foranledige Prisaftalen ændret eller offentliggjort, dersom de vedkommende samtykkede deri. Denne forligsmæssige Afgørelse, om man vil, er nu fjernet, saa at Udvalget altsaa i paakommende Tilfælde har Valget imellem at rejse Sag eller at lægge det hele hen. Jeg anser det for en Forringelse, at denne Bestemmelse er taget ud; jeg tror, det vilde være heldigt, om man havde bevaret denne Adgang til, naar Udvalget mente, der forelaa en angribelig Prisaftale, medens de paagældende, der havde truffet Aftalen, ikke mente det, at sige til dem: Vi skal lade være at rejse Sag, naar I gaar med til at indanke hele Spørgsmaalet for Offentlighedens Domstol. Jeg deler ganske den Opfattelse, som kom stærkt frem i London-Resolutionen, at Offentlighed er et udmærket Middel mod saadanne opskruede Priser, idet Offentligheden i den Slags Spørgsmaal er en god Dommer.

Naa, Bestemmelsen er altsaa gaaet ud af Lovforslaget, og Udvalget har altsaa ikke anden Vej end at anlægge Sag, hvis det mener, at Lovens Betingelser for Sagsanlæg er til Stede; det kan jo bevirke, at der kommer nogle flere Retssager, end der ellers vilde være kommet, men der er altsaa ikke levnet anden Vej, og saa maa man tage det med. Ændringen gør ikke Løven uanvendelig, og vi kan derfor acceptere den.

I § 5 er Bestemmelsen om, at Bøde skal idømmes, naar Betingelserne derfor er til Stede, ændret derhen, at Bøde *kan* idømmes, saa at Bestemmelsen fra at være obligatorisk er blevet gjort fakultativ. Dette tillægger jeg ikke nogen afgørende Betydning.

I § 9 er der foretaget den Ændring,

at Lovforslagets Levetid forlænges med 2 Aar, og dette betragter jeg som en betydelig Forbedring. Hvis man virkelig skal have Adgang til at gøre en Prøve med denne Lovgivning, saa at man kan faa Grundlag for fortsatte Overvejelser om Lovens fremtidige Gyldighed, eventuelt dens Ændring, er 3 Aar for kort en Tid, og vi ønskede da ogsaa sidste Gang her i Folketinget at faa et længere Tidsrum; det lykkedes ikke den Gang, men nu er Gyldighedstiden altsaa blevet forlænget med 2 Aar, og det kan vi kun hilse med Tilfredshed.

Til Slut skal jeg kort sige, at jeg vilde have foretrukket den Affattelse, Lovforslaget fik i Folketinget, men da den nu foreliggende Affattelse maa anses for brugelig, og der ikke foreligger nogen politisk Mulighed for videregaaende Foranstaltninger, og da Regeringspartierne maa tillægge det megen Betydning, at man kommer i Gang med denne Lovgivning for overhovedet at gøre Erfaringer og komme til Klarhed over, om man skal gaa videre — i bekræftende Fald hvorledes —, skal jeg paa Flertallets Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den Affattelse, det har faaet i Landstinget.

Krag: Mit Partis ærede Ordfører i denne Sag er desværre i Dag forhindret i at være til Stede, og jeg skal derfor tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger om den Udformning, Lovforslaget nu har naaet.

Først vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for Udvalget, at det jo er ganske rigtigt, at Venstre under Udvalgsbehandlingen her i Folketinget krævede Forslaget forelagt til anden Behandling uændret; men den ærede Ordfører ved jo ogsaa meget godt, at Aarsagerne dertil var 2, nemlig at de Ændringer, som Flertalspartierne antydede, betød en Skærpelse, som vi ikke mente at kunne gaa med til, og dernæst, at der fra det Tidspunkt, da vort Forslag fremsattes, i Virkeligheden ikke blev levnet nogen Tid til Forhandling. Den ærede Ordfører for Udvalget vil erindre — og ærede Medlemmer af Udvalget vil have faaet et meget stærkt Indtryk deraf —, at nu skulde det hele med eet Slag afsluttes, der kunde næsten ikke blive Tid til Forslagets Trykning. I og for sig forstaar jeg saamænd godt dette; jeg skal erkende, at man havde ventet meget længe paa det Ændringsforslag, som vi til syvende og sidst stillede. Vi modsatte os slet ikke dette Hastværk, fordi vi gik ud fra, som det ogsaa har vist sig at blive Tilfældet, at der i Landstinget vilde blive god Tid til den